

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie **J. S., K. Z.**

skazanych z art. 228 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 6 października 2016 r.,

w przedmiocie dopuszczalności

kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt II Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. akt II K (...),

1) na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2) obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Nie ulega wątpliwości w świetle treści przepisu art. 523 § 2 k.p.k., że strona na korzyść może wnieść jedynie kasację w razie skazania oskarżonego za

przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania.

Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

W realiach rozpoznawanej sprawy, kiedy to zarówno J. S. , jak i K. Z. zostali skazani na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, oznacza to, że obrońca skazanych mógł wnieść kasację od wyroku Sądu Okręgowego tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.. Tymczasem obrońca skazanych podniósł w kasacji uchybienie które nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej – w rozumieniu art. 439 k.p.k.. Wbrew powołaniu się na określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. bezwzględną przyczynę odwoławczą, w istocie podniósł on zarzut natury materialno – prawnej. Zarzucił bowiem, iż przypisane skazanym czyny nie zawierają znamion przestępstwa łapownictwa biernego z art. 228 § 1 k.k., tj. w istocie podniósł uchybienie, którego nie wskazuje art. 439 § 1 k.p.k.

Tymczasem ograniczenia przewidziane w art. 523 § 2 w zw. z § 3 k.p.k. mają charakter bezwzględny, stąd też nie można ich omijać poprzez podnoszenie zarzutu, który już z uwagi na swoją oczywistą treść jest z mocy ustawy niedopuszczalny.

Z tych też względów należało postanowić jak wyżej.

Uzasadnienie zdania odrębnego SSN Wiesława Kozielowicza złożonego od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2016 r., sygn. IV KK 133/16.

Nie zgadzam się z rozstrzygnięciem zawartym w powołanym wyżej postanowieniu Sądu Najwyższego, mocą którego pozostawiono bez rozpoznania kasację wniesioną przez obrońcę skazanych J. S. i K. Z..

Uważam, że kasację, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 października 2015 r., sygn. II Ka (...), należało rozpoznać merytorycznie i oddalić ją jako oczywiście bezzasadną.

Z uwagi na ograniczenie przedmiotowe, o jakim mowa w art. 523 § 2 k.p.k., kasacja obrońcy skazanych mogła być wniesiona od podanego wyroku Sądu Okręgowego w R. jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Obrońca skazanych zarzucał w kasacji m.in. cyt. „rażącą obrazę przepisów prawa z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.”, wskazując na bezzasadne pominięcie przez sąd odwoławczy okoliczności, że w sprawie zachodzi podstawa wyłączająca ściganie o charakterze materialnym w następstwie niezasadnego uznania, że oskarżony J.S. jest podmiotem zdatnym do ponoszenia odpowiedzialności karnej na podstawie przepisu art. 228 § 1 k.k.

W realiach sprawy nie można było, moim zdaniem, uznać że wymóg formalny tej kasacji nie został spełniony i pozostawić ją bez rozpoznania, a należało ją oddalić jako oczywiście bezzasadną, gdyż formalnie prawidłowo zredagowany zarzut kasacyjny, jest jaskrawo niezasadny. Taki sposób przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kontroli spełnienia przez kasację warunków formalnych, jak uczyniono to w sprawie IV KK 133/16, w istocie przekreśla granicę między badaniem spełnienia przez kasację warunków formalnych a jej merytorycznym rozpoznaniem. Obrazowo rzecz ujmując, po rozpakowaniu prezentu i obejrzeniu go oświadcza się, że go się nie chce widzieć na oczy, chociaż wcześniej był już przecież dokładnie obejrzany i oceniony.

Uważam, że pozostawienie przez Sąd Najwyższy kasacji bez rozpoznania, w przypadku niespełnienia przez nią procesowego wymogu oparcia kasacji na powodach wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k., jest możliwe jedynie wtedy gdy autor kasacji, nie wskazuje naruszenia w postępowaniu karnym przepisu art. 439 k.p.k., albo nie podnosi jakiegokolwiek zarzutu innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (ta druga sytuacja oczywiście w przypadku kasacji strony wniesionej w razie skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, jak też dotyczy kasacji na niekorzyść wniesionej od orzeczenia uniewinniającego oskarżonego albo umarzającego postępowanie).